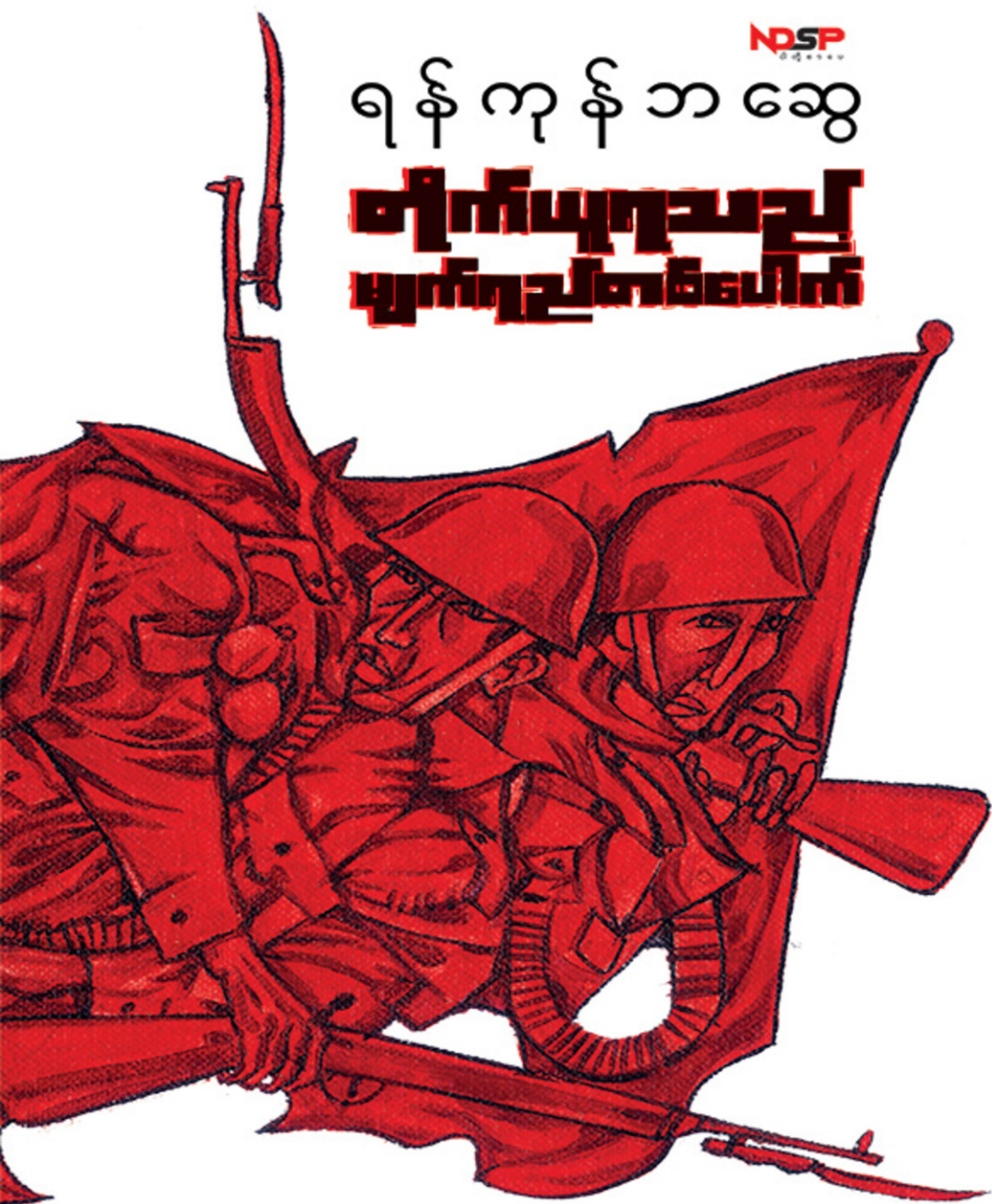

NDSP
နိုင်ငံတော်

ရန်ကုန်ဘဲ

**တိုက်ယူရည်
မျက်နှာပြင်တစ်ပေါက်**

အောင်လင်း၏ အမှာ

လက်ရုံးရည် နှလုံးရည် ထက်မြက်သူတို့ အား သူရဲကောင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စွယ်စုံရသူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရှေးဗမာတို့ ဆိုစကား ရှိသည်။ ။

လူ့သမိုင်းတွင် ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို ချီးကျူး ကြရသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ စွမ်းဆောင်ချက်များကို အားကျမိသည်။ ။

နဝဒေးသည် လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲသုန္ဒရသည် လည်းကောင်း၊ ဤသို့သော စွယ်စုံပုဂ္ဂိုလ် များ ဖြစ်ကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ ရဲရင့်သော သတ္တိ၊ ပြောင်မြောက်သော စွမ်းဆောင်မှုများ သည် သူတို့ ၏ စာပေအနုပညာကို တောက်ပစေ၏ ၊ ကြွယ်ဝစေ၏ ၊ ခိုင်ခံ့စေ၏။ ယခုခေတ်၌ လည်း ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည် ကို ငြင်းစရာမလိုဟု ထင်မိသည်။ ။

ဤအချက်သည် စာပေအနုပညာဘဝမှာ ထင်ဟပ်တောက်ပလာခြင်း ဖြစ်သည် ကို အခိုင်အမာ ပြုလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ယခု ရန်ကုန်ဘေ့ဆွ၏ တိုက်ယူရမည့် မျက်ရည်ပေါက်သည် ဓနရှင် လေလုံးထွားတို့ ၏ လက်ရုံးစကားဖြစ်သော “ စာသည် စာသတ်သတ်၊ အနုပညာသည် အနုပညာသတ်သတ် ” ဆိုသော အယူအဆမျိုးဖြင့် ထွက်လာသော ဝတ္ထုမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ တိုက်ခိုက်စွန့်စားလာ

သော တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ။

“တိုက်ပွဲဟူသည် ချီလေသော်လည်း ” ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီးသော ပရိသတ်များ အတွက် ဤ အချက်ကို ရှင်းစရာပင် မလိုတော့ဟု ထင်မိသည်။ ။

ဤတိုက်ယူရသည့် မျက်ရည် ဝတ္ထုသည် ချီလေသော်လည်း ဝတ္ထုအဆက်ဆံလိုလျှင်လည်း မှားမည်မဟုတ်။

သို့သော် စာရေးသူအနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကို တစ်မျိုးတစ်မည် ပေးလိုက်ချင်သည်။ ။

ထိုအမည်ကား ...

တိုက်ယူရသည့် မျက်ရည် ...

သို့မဟုတ်

တိုက်ယူ၍ ရခဲ့သော ဝတ္ထု ...။

အောင်လင်း

(၁)

အသတ်ခံရမည့်
စစ်ဆင်ရေးမှူးချုပ်နှင့်ဗိုလ်ကြီးခြောက်ယောက်

သတင်းကြားလျှင် ကြားချင်းပင် သုံးလေးရက်မျှ နေ့စဉ် ဆက်တက်
နေသော အဖျားကြောင့် အိမ်၌ နားဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည် ကို ဖျ
က်လိုက်၏။

အသစ်စက်စက် ရောက်ရှိလာသော ရုပ်ရှင်အသံဖမ်းစက်ကြီးတွင်
ဇောကပ်နေသည် တို့ လည်း ပျောက်သွား၏။

နံနက် ၂ နာရီလောက်မှ အဖျားတက်ရင်း ရုပ်ရှင်ခြံထဲက ပြန်လာ
သောကြောင့် အိမ်ရှင်မက ဒီသတင်းကို ယခုနံနက်မှ ပြော၏။ ဒါကိုပင်
မကျေမနပ် ဖြစ်ရသေးသည် ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုအောင်ကြီး (ဗို
လ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး) ရှိရာသို့ လိုက်သွား၏။

လက်နက်ကိုင် ကရင်အမျိုးသားတို့ လက်ထဲ၌ ဖမ်းထားခြင်း ခံနေရ
သော ကိုမောင်မောင် (မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း စစ်ဆင်ရေးမှူးချုပ်၊ ဒု -
ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်) နှင့် အခြား ဗိုလ်ကြီး ခြောက်ယောက်တို့ ကို မ
ည်သည့်နေ့တွင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးမည်ဟု လက်နက်ကိုင် ကရင်အမျိုး
သား တို့ က အတိအလင်း ကြေညာလိုက်သော သတင်း ဖြစ်၏။

ကိုမောင်မောင်နှင့် ဂျပန်မဝင်မီ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက
မြင်ဖူးကြရ၏။ ရင်းနှီးမှု မရှိကြရ သေး။

ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ညနေတစ်ခုတွင် ဆရာ ထွန်းရွှေ (နဂါးနီဂျာနယ် စာတည်းချုပ်) သည် ယခု စာရေးသူအား ရေကျော်ဘက်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုအိမ်တွင် သခင်ဗဟိန်း (ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်) နှင့်အတူ စာရေးသူတို့ အရင် ရောက်နှင့်နေကြသည့် ယခုမှ မြင်ဖူးကြရသော မျက်နှာစိမ်းလူ ရှစ်ယောက်တို့ ကို တွေ့ရ၏။

မျက်နှာစိမ်းတို့ သည် ယခုမှ တွေ့ကြရသူအချင်းချင်း ရင်းနှီးသော မျက်လုံးတို့ ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်မိကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်မဖွဲ့ကြ၊ နှုတ်မဆက်ကြ၊ နာမည်ကိုလည်း မခေါ်ကြ။

ခေတ္တကြာသောအခါ ကားတစ်စီး အိမ်ခန်းရှေ့သို့ ရပ် လာပြီးလျှင် သခင်ဗဟိန်း ပါသွား၏။ ည ၇-နာရီခွဲခန့်ရှိသောအခါ ထိုကား ပြန်ဆိုက်လာ၍ ကားပေါ်မှ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူငယ် တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ကုတ်အကျယ်အတော်ဖားဖားကို ဝတ်ထား၏။ မွန်ရည်ယဉ်ကျေးသော အမူအရာရှိ၏ မျက်နှာ တည်တံ့ရင့်ကျက်၏။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသံနှင့် တိုးတိုးသက်သာ စကားပြော၏။ နှစ်လိုဖွယ်သော အပြုံးကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ထိုသူသည် သူမသိသော လူတစ်စုကို ကြည့်ကာ “ စောင့်နေရတာ တော်တော်ကြာကြပြီထင်တယ် ” ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့ အားလုံးအား ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မည်သို့ပစ်ရသည် ၊ မည်သို့ဖြုတ်ရ တပ်ရသည် ၊ အစိတ်အပိုင်းပေါင်း မည်မျှပါသည် ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးနေ၏။ ည ၁၀ နာရီ ခန့်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားပြန်ရောက်လာမှ သူမသိသောလူအားလုံးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား ၏။

နောက်မှ သိရသည် ကား ထိုသူသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ

သမဂ္ဂတွင် နောက်ကွယ်က တာဝန်ယူရသူဖြစ်လျက် တက္ကသိုလ် အပျော်တမ်းစစ်တပ်တွင် လည်း ပါဝင်ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။

မြောင်းမြထောင်ရှိ နိုင်ငံရေးသမားအားလုံးတို့ ကို ရွှေဘိုထောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရမည်ဟု အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ က စီစဉ်မှုတစ်ခုပြု၏။ ထိုအစီအစဉ်အရ မြောင်းမြထောင်တွင်းရှိ နိုင်ငံရေးသမား အားလုံး ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ရန်ကုန်မြို့မှ အစိုးရသည် အထက်ပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသော နေရာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၏။

ဤတွင် ဆရာချစ် (ယခု ကွန်မြူနစ်ပါတီ တောခို) က စာရေးသူတို့ ကို လာရောက်တွေ့ဆုံ၍ “ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ထွက်ပြေးပြီးလျှင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တာဝန်ခံ ‘ဗိုလ်အောင်ဒင်’ နှင့် သွားတွေ့ပါ။ သတင်းနှင့် အမိန့်ကို လည်း သွားပို့ပေးပါ ” ဟု ပြော၏။

စာရေးသူတို့ က အစောင့်စစ်ပုလိပ်တွေ၏ ကြားမှ ထွက်ပြေးကြပြီးလျှင် ဗိုလ်မှူးနေဝင်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး)နှင့် သင်္ဃန်းကျွန်းတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံကြရ၏။ ထို့နောက် စာရွက်စာတမ်း များ အမိန့်စာများကို ယူလာကြပြီးလျှင် မြောင်းမြခရိုင် ဝါးခယ်မနောက်ဖေးရှိ ကျုံလမု ချောင်ကလေးဆီသို့ ရန်ကုန်မှ နေ၍ သုံးရက်နှင့် အရောက် ခြေကျင်ခရီး သွားကြရ၏။

ထိုရွာကလေးတွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တာဝန်ခံ ဗိုလ်အောင်ဆိုသူကို တွေ့ကြရသည် ။ ဗိုလ်အောင်သည် ကုတ်အကျ..ဖားဖားကြီးကိုဝတ်လျက် နှစ်လိုဖွယ်သော အပြုံးဖြင့် စာရေးသူတို့ အား တဲတန်းလျားကြီးအတွင်းမှ ဆီးကြိုနှင့်သည် ။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့ နှင့် ဝါးခယ်မ သခင်အောင်သင်းကြီးအား “ နောက်တစ်နေ့ပင်လျှင် ခရီးထွက်ရမည် ” ဟု အ

မိန့်ပေးသည် ။ စာရေးသူက ဖျာပုံခရိုင်ကို စီး၍ သခင်အောင်သင်းက မအူပင် ခရိုင်ကို စီးထားရမည်ဆို၏။ မြို့ပိုင် နယ်ပိုင် အရေးပိုင်တို့ နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး လက်နက်ချခိုင်း၍ မရလျှင် ဝါးချွန်တပ်၊ ဓားတပ်ဖွဲ့ပြီး တက်တိုက်ရမည်ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် မော်လမြိုင်ဘက်မှ ထွက်လာကြမည့် ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့ တပ်ကို ကြိုဆို၍ အနေအထားကောင်းသော နေရာတို့ကို ပြပေးရမည်။ လိုအပ်သော လက်နက်ရိက္ခာ အကူအညီပေးရမည်ဟု ဆို၏။

စိတ်ချရသည့်အတွင်း တော်လှန်ရေးသမားများကို တပ်သားအဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အချက်ပေးလိုက်သည် နှင့် မိမိတို့ သေနတ်ကို မိမိတို့ ပိုက်၍ ထွက်ခဲ့နိုင်ကြရမည်။ ‘မူတူး’ (ဂျပန်ကို ခေါ်သည့် အီအိုင်အေ တပ်သားတို့ ၏ ဘမ်းစကား) တပ်တွေကို တပ်ကိုတပ်ချင်း ဝင်စီးနိုင်ကြရမည် ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်မြင့်ဆွေဆိုသူအား ရှာဖွေ၍ အမြန်ဆုံး ဗိုလ်စကြာနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ ရန် သတင်းပေးလိုက်ပါဟု ဆို၏။

ဗိုလ်အောင်သည် စာရေးသူတို့ အား ဤအတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် အမိန့်ပေး၏။ ထိုအချိန် အခါသည် တောနယ်များ ၌ တိုင်းပြည်ပျက်နေသော အချိန်အခါ ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးကင်းမဲ့နေသော ကြောင့် လူယက်တိုက်ခိုက်သူများကို ကြောက်နေကြရသည့်အခါ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေကြောင်းရော ကုန်းကြောင်းပါ ကင်းတွေ ပိတ်ဆို့၍ ချလျက် မျက်နှာစိမ်းမြင်လျှင် အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုဖြေရှင်းမှုကို နားထောင်မနေကြတော့ဘဲ ပိုင်းဝန်းခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်လိုက်သော အချိန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန် မျိုးတွင် စာရေးသူနှင့် သခင်အောင်ကြီးတို့ လှေငယ်တစ်စင်းကို ပေးအပ်လိုက်ခါ နောက်တစ်နေ့ ညနေချမ်းတွင် ခရီးထွက်စေခဲ့၏။

ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားကြသည့်အတိုင်း ရွာကင်းဆိပ်တိုင်းက အတင်းခေါ်ကြ၏။ အချို့ ရွာသူကြီးများ သည် ကိုယ့်သေနတ် ကိုယ်ပိုင်နေကြသည့် ပုလိပ်များကို အခကြေးငွေပေးလျက် ခေါ်ယူထားကြ၏။ ထိုပုလိပ်တို့ သည် ထိုအချိန်အခါက နိုင်ငံရေးသမားများ ပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားကြလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏။

ထို့ကြောင့် ဟန်ပန်လေသံတို့ ကို နားထောင်လျက် ခေါ်တိုင်း မဆိုက်ဝံ့ဘဲဖြစ်နေရာ သေနတ် ဖြင့် အပစ်ခံကြရတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေကြရသည့်အထဲတွင် သခင် အောင်သင်းကလည်း အောက်သားဖြစ်ပါလျက် လှေကို ကောင်းစွာ မလှော်တတ်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အားခွန်ဗလ ကောင်းသော်လည်း လှေမလှော်တတ်သောကြောင့် အားစိုက်လှော်လိုက်လျှင် လှေက မသွားဘဲ ဝပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ရွာကများ လှေလှေချင်းထွက်လိုက်လာပါမလဲဟု စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် တထိတ်ထိတ် ရှိနေရ၏။

ထို့ထက်ဆိုးသည် ကား ဤရေကြောင်းကို မသွားဖူးသောကြောင့် လမ်းမှားမည်ကို စိုးနေရ ၏။ အသွားအလာကလည်း မရှိ၊ ရွာရပ်ကို တွေ့လျှင်လည်း ဝင်မမေးဝံ့ဘဲ ဝေးဝေးက ကွင်းရှောင် နေရ၏။ မြေပုံကို တဖြန့်ဖြန့် ကြည့်နေကြရသော်လည်း ရေကြောင်း၏ အကွေ့အကောက်ကို တွေ့မှ သာ အတော်စဉ်းစားချင့်ချိန်လျက် မှန်နိုင် မမှန်နိုင် ဝေခွဲယူကြရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လှေနှင့် ဆက်လက် မသွားဝံ့သောကြောင့် ခြေကျင်ခရီး ဆက်ကြပြန်၏။

ပို၍ ဆိုးလာပြန်လေသည် ။ ကွင်းထဲက ဖြတ်လျှင်လည်း ရွာတွေက လန့်ကြ၏။ တုံးတွေ သံချောင်းတွေ ခေါက်လျက် တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ်

တို့ဖြင့် နှစ်ရွာသုံးရွာက ဝိုင်းဝန်းလိုက်ကြ၏။ ရွာတွေထဲသို့ စွန့်ဝင်လျှင်လည်း ခဏအတွင်း ကျီးပြိုသလို တစ်ရွာလုံး လှုပ်ရှားလာကြပြီး တုတ်တွေ ဓားတွေနှင့် ဝိုင်းဝန်းလိုက်ကြပြန်၏။ လိုက်သူများ သည် ဖြေရှင်းပြနေသည် ကိုက တစ်ယောက်မျှ ရပ်စောင့်နားထောင်နေမည့် သူမျိုး မပါရှိ။

ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် ခံကြရတိုင်း စာရေးသူရော သခင်အောင်သင်းပါ ဗိုလ်အောင်ကို စိတ်ဆိုး ကြသည် ။

တော်တော် ရက်စက်သည် ။ ဆင်ခြင်တွေးတောမှု ကင်းမဲ့စွာ အမိန့်ပေးရက်သည် ဟု တဖျစ် တောက်တောက် ခြေလှမ်းတိုင်း ရေရွတ်လာကြ၏။

သို့သော် ... ဗိုလ်အောင်သည် ကိုယ်တိုင် ဓားလွတ်ကိုကိုင်လျက် ဓားတပ်၊ ဝါးချွန်တပ်တို့ ဖြင့် မြောင်းမြမြို့ကို ဝိုင်းထားပြီးမှ မြို့ပြအုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများ နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အပြေအလည် အာဏာသိမ်းယူခဲ့သည် ဟု ကြားရသောအခါ “ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်ရမ်းရမ်း၊ စွန့်တတ်သားပဲ” ဟု စာရေးသူတို့ က စိတ်ပြေကုန်ကြ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗိုလ်အောင်၏ အကြောင်းကို သိလာကြ၏။ သူတစ်ပါးကို ခိုင်းရမည်ဆို လျှင်လည်း ရက်ရက်ရောရော ခိုင်းသူ ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ရက်ရက်ရော ရော လုပ်သူ ဖြစ်၏။

ဘီအိုင်အေ တက်အလာတွင် ဗမာပြည်ရှိ အတွင်းတော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးတို့ အား ဂျပန်တွေ အခြေမခိုင်မြဲမီ ပြန်ချရန် တပ်ဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ကြရမည်ဟု ညွှန်ကြား၏။ ထိုညွှန်ကြားချက်၌ မော်လမြိုင်တွင် ဂျပန်တို့ ပြုမူချက်ကို ဖော်ပြ၍ ညွှန်ကြားထား၏။

သို့ရာတွင် ထိုညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဂျပန်တိုက်ရန် တပ်ဖွဲ့ သူတို့

ကား ပုသိမ်တွင် ဗိုလ်ဝင်း (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်း)သည် မြောင်စစ်တပ်ဖွဲ့၏။ မြောင်းမြတွင် ဗိုလ်အောင်သည် မြောင်စစ်တပ် ဖွဲ့၏။ မအူပင်တွင် သခင်အောင်သင်းသည် မြောင်စစ်တပ်တစ်ဝက်၊ ပြောက်ကျား စစ်တပ်တစ်ဝက် ဖွဲ့၏။ ဖျာပုံခရိုင်တွင် စာရေးသူသည် ပြောက်ကျား စစ်တပ်ဖွဲ့၏။ (အထက်ဗမာပြည်အတွက်မူ ဂျပန်တိုက်ရန် တပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည် မဖွဲ့ဖြစ်သည် မသိရ။)

ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးထားသူတို့ သည် အခြားတာဝန်များကို လွှဲပြောင်းယူကုန်ကြရသောအခါ ထိုညွှန်ကြားထားချက်ကို မည်သူမျှ ပြန်မကောက်ကြဘဲ၊ ပြန်မဖြေကြဘဲ အမှတ်မထင် ပစ်ထား လိုက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော သခင် အောင်သင်း (ထိုခေတ်က စစ်အရေး ပိုင် - မအူပင်) ကို ဂျပန်က စစ်တပ်ဖြင့် လာရောက်ဖမ်းဆီး၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိတ်စုံခတ် လျက် ရုံးလှေကားပေါ်မှ တရွတ်တိုက် ဆွဲချသွားခြင်း ခံရ၏။

ဤတွင် စာရေးသူက သက်ဆိုင်ရာများ ထံသို့ အရေးတကြီး သွားပြော၏။ တောထဲမှ ထွက် လာကြသော သခင်အချို့သည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက်နေကြ၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ဦးက ...

“ သခင်အောင်သင်းကို ဂျပန်ဖမ်းတာ မတတ်နိုင်၊ ဂျပန်တို့ က သတ်ပစ်လျှင်လည်း သေပစေ၊ တော်လှန်ရေးတစ်ခုလုပ်လျှင် ဤလိုပဲ သေကြရသည် ။ ခင်ဗျားတို့ ဟာ တစ်ခုခုကလေး ခံရလျှင် ဘာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ညာဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့ ငိုပြီးနေတဲ့ လူတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်သမား မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်မှားလို့ ကိုယ်ခံရတာ ပါလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သဘောမပေါက်ကြဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ဘယ်သူက ဂျပန်ပြန်တိုက်ဖို့ တပ်ဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စည်းရမယ်လို့ ပြောသလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ က ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်

လုပ်ရင် ဒီမှာ ဂျပန်လက်ထဲမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူကြီးတွေ အကုန် အသတ်ခံကုန် ကြရလိမ့် မယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကို ဂျပန်လက်ထဲ တစ်ခါတည်း အပ်လိုက် ဖို့ ပဲ ကောင်းတယ် ”

ဟု ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ပြောနေ၏။

စာရေးသူသည် မည်သည့်အခါမှ မမေ့နိုင်ဘဲ နာကြည်းစွာနှင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။ ယခု အဖမ်းခံရသော သခင်အောင်သင်းကြီး အတွက်ကား ကြိုးစားလျှင် လွတ်နိုင်၏။ ရဲဘော် ၃၀ ကျော်မျှသာ ထင်ထင်ရှားရှား ထားရှိသဖြင့် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးအတွက်ဟု အကြောင်းပြနိုင်၏။ အကယ်၍ ဗိုလ်အောင်နှင့် ဗိုလ်ဝင်းတို့ ကို ဖမ်းခဲ့သော် ...

မြောင်းမြ၌ ဗိုလ်အောင်သည် တပ်ရင်းတစ်ခုကျော်ကျော်မျှသော လူသူလက်နက်တို့ နှင့် ရှိနေ၏။ ပုသိမ်တွင် ဗိုလ်ဝင်းသည် တပ်ခွဲနှစ်ခုစာခန့် လူလက်နက် အပြည့်အစုံနှင့် ရှိနေ၏။ ထိုတပ်တို့ သည် ဂျပန်ကို ခံတိုက်ကြရန် အတိအလင်း ပြောဆိုဖွဲ့စည်းထားသော တပ်တွေ ဖြစ်ကြ၏။

စာရေးသူသည် အလွန်ပူပင်သောကရောက်လျက် ဆရာချစ်နှင့် နောက်ထပ်သွားတွေ့၏။ ဆရာချစ် ညွှန်ကြားချက်အရ ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ သွားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ ပြောလိုက်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ စကားကိုလည်း ဆရာချစ်သို့ ပြန်ပြောပြရ၏။

ဂျပန်တို့ လက်မှ သခင်အောင်သင်း လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆရာချစ်က တာဝန်ယူလိုက် ၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်အောင်နှင့် ဗိုလ်ဝင်းတို့ အား တပ်များကို အမြန်ဆုံးဖျက်သိမ်း၍ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာကြရန်လည်း ညွှန်ကြားပေးလိုက်၏။

ရဲဘော်တွေ ငိုကြ၊ ရယ်ကြ ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ဗိုလ်အောင်နှင့် ဗိုလ်ဝင်းတို့ က ဂျပန်တိုက်ရန် တာဝန်ထားသော တပ်တွေကို ဖျက်လိုက်ကြ၏

။ နာရီဝက်မျှသာ ဦးလေသည် ။ ရဲဘော်တွေတပ်ဖွဲ့ အဆောက်အဦအတွင်းမှ မရှင်းလင်းမီ ထိုတပ်ဖွဲ့တို့ ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူကြမည့် ဂျပန်စစ်သင်္ဘော များ မြို့ဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်လာကြ၏။

မျှော်လင့်ထားကြသော ဂျပန် ဗမာတိုက်ပွဲမဖြစ်ကြရတော့ဘဲ ဗိုလ်အောင်တို့ ရန်ကုန်ရောက် ကြသောအခါဗိုလ်အောင်သည် ဘီအိုင်အေတပ်မတော်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းလျက် ဗိုလ်မောင် မောင်ဟူသော နာမည်ရင်းနှင့် အထက်ဗမာပြည်သို့ ပါသွားရသည် ။ ထို့နောက် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် ဘီဒီအေခေတ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေးလက်ထောက်မှူး ပြုလုပ်နေရ၏။

အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် စစ်ဝါရင့်သော ဂျပန်တို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နိုင်ခဲ့ကြသော ဗမာစစ်သား စစ်ဗိုလ်တို့ သည် ထိုအချိန်၌ အနားယူရင်း စစ်ပညာကို လေ့ကျင့်နေ ကြနိုင်ပေပြီ။

ဗမာစစ်တပ် ဖြစ်လာကြရပုံသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း၏။ ဧရာဝတီသင်္ဘော ကုလားနှင့် တူသော နက်ပြာပြာ ဝတ်စုံကို ဝတ်လျက် ယခုမနက် စစ်ထဲသို့ဝင်သည် နှင့် ယခုချက်ချင်း ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ကိုင်၍ ကျည်ဆန်ထည့်နည်း၊ ကျည်ဆန်ထုတ်နည်း၊ ကျည်ဆန်မထွက်အောင် သော့ပိတ် နည်းတို့ ကို သင်ကြရ၏။

နောက် နှစ်နာရီကြာလျှင် ထိုစစ်သားများ တိုက်ပွဲဝင်ကြရ၏။ တိုက်ပွဲဝင်သည် ဆိုရာ၌ လည်း စနစ်တကျ နေရာယူ၍ တန်းစီ၍ ပစ်ခတ်ကြခြင်း မဟုတ်။

မိမိတို့ လူက နောက်မှ တရကြမ်း ပစ်နေသည် ကို သိလျက် ရှေ့က အတင်းထပြေး၍ တက်ချင်လည်း တက်ကြ၏။ မောင်းတင်ထားသော သေနတ်ကြီးကို ကိုင်လျက် သော့ပိတ်မထားဘဲ ကမ်းပေါ်သို့ အတင်းခုန်

တက်သူက တက်ကြ၏။ မိမိတို့ ရှေ့တွင် မိမိလူရှိသည် ကို သတိမထားဘဲ ရန်သူတို့ ကို မဲလျက် အတင်းပစ်ချင်လည်း ပစ်နေကြ၏။ လူတစ်ယောက်လျှင် ၁၅ တောင့်မျှသော ကျည်ဆန်ကိုကိုင်လျက် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုခုကို ဝင်ရောက်နွဲ့လိုက်ကြရန် မျှော်လင့်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အသက်ကို မစဉ်းစားကြတော့ဘဲ တိုင်းချစ် ပြည်ချစ် မျိုးချစ်စိတ်တို့ဖြင့် လွတ်လပ် ရေးယဇ်ပလ္လင်တွင် လည်ချောင်းသွေးကို သွန်းလောင်း၍ ယဇ်ပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်စော်နံနေ သော ဗမာ့မြေအပြင်ကို နှလုံးသွေးနှင့် ကျွန်နံပျောက်အောင် သွန်းလောင်းဆေးကြောကြခြင်းဖြစ် ၏။

ဗမာ့စစ်တပ်ရှိ ဗမာစစ်သား စစ်ဗိုလ်တို့ သည် ဤအတိုင်း ဗရတ်သုတ်ခ တိုက်ပွဲမျိုး အကြိမ် ကြိမ်တိုက်ခဲ့ကြပြီးမှ စစ်သားကြီးများ စစ်ဗိုလ်ကြီးများ ဖြစ်လာကြရ၏။ တိုက်ပွဲမျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ ခဲ့ကြရ၏။ နေရာအနှံ့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။ စကတည်းက မအားရ မနားရအောင် ချီတက်တိုက်ခိုက်ပြီး ကြကာမှ ယခု အသက်ရှူချောင်လောက်သည့် အချိန်အားကလေးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလာ သောအခါ အစဦးက ပြုလုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကို ပြန်လုပ်နေကြရ၏။ တပ်မတော်ကို စနစ်တကျ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ လက်နက်ကိုင်နည်းတို့ ကို သင်ကြားခြင်း စစ်ပညာတို့ ကို သင်ကြားခြင်း စသည် တို့ ကို ပြုလုပ်နေကြရ၏။ ဤသို့လျှင် ဗမာ့တပ်မတော်သမိုင်း၏ တည်ဆောက်မှု ကျောရိုး သည် ထူးခြား၏။

ထူးခြားရန်လည်း သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော စစ်သား စစ်ဗိုလ် အချို့၏ အပြုအမူတို့ က ဖန်တီးပေးသလိုရှိ၏။ ဗမာစစ်သားတွေ အနားရကြ၍ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ကြီးအဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီးစ အချိန်၌ ...

အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် အိပ်မက်မျှ မမက်ခဲ့ရဖူးသည့် လက်နက်မျိုးတို့

ကိုလည်း ကိုင်လာရ၊ တိုက်ပွဲလည်း ဝင်လာရ၊ စစ်ဗိုလ်လည်း ဖြစ်လာရ၊ ဗမာ့အသွေးအသားနှင့် အလွန်အစပ်တည့်သည့် ဓားရှည်ကြီးကိုလည်း ချိတ်လာရ၊ တာဝန်ပေါ့လျက် အချိန်အားလည်း ရနေကြသော ပျိုမျစ်သည့် စစ်ဗိုလ်ကလေးများ သည် ...

မိဘ အဆက်ဆက်တို့ လက်ထက်က တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း မျိုးရိုး ဇာတိသွေးကလေးများကို ပြန်လည် ရရှိလာကြရ၏။ ထိုမျိုးရိုးဇာတိသွေးများ ဆူဝေတက်ကြွ လာသောအခါ ...

မြင်းလှည်းကို မော်တော်ကားဖြင့် ဝင်တိုက်ခြင်း၊ တမင်အကြောင်းရှာ၍ တစ်ဖက်သားကို ဆင်းရိုက်ခြင်း၊ အရက်ဆိုင်ထဲတွင် ဓားနှင့်ခုတ်တတ်ခြင်း၊ မိန်းကလေးများ ရှေ့တွင် အခြားတစ်ဖက်သားကို ပါးပိတ်ရိုက်ခြင်း စသော စိတ်သွေးကြွကာ လုပ်ဆောင်တတ်သည့် ပြစ်မှုမျိုးကို ပြုလုပ် တတ်ကြသည် ။

ဖြစ်တတ်သည့် နေရာများကလည်း အရက်ဆိုင်၊ ဈေးလယ်ကောင်၊ ကပွဲရုံ၊ ရုပ်ရှင်ရုံ ကား ဂိတ်နှင့် မိန်းမပျိုကလေးများ ရှိတတ်သော နေရာတို့၌ ဖြစ်၏။ ပျိုမျစ်သည့် စစ်ဗိုလ်ကလေးများ ကိုလည်း ထိုသို့သော နေရာမျိုး၌ အမြဲမပြတ်အောင် တွေ့နေကြရ၏။

ဤသို့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးလိုလို အစွန်းအစရှိသည့် လူငယ်တိုင်းလိုလို သွေးကြွနေကြသည့် အချိန်မျိုးတွင် လေးလံခက်ခဲနက်နဲသော တာဝန်ကြီးများကို အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကုန်းရုန်းနေကြ ရင်း မည်သည့်ပျော်မှု ပါးမှု လူစည်ကားသည့် နေရာမျိုးတို့ ကိုမျှ သွားချိန် ရောက်ချိန် မရသော၊ ရလျှင်လည်း မသွားတတ်ကြသော လူကြီးဖြစ်ရန် အလားအလာရှိသည့် လူငယ်စစ်ဗိုလ်အချို့လည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုအချို့ထဲတွင် ဗို

လိအောင်ဟု ခေါ်သော ကိုမောင်မောင် ပါသည်။ ။

ကိုမောင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချွေချွေတာတာ သောက်လျက် ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေကြ ကုန်သော စာရေးသူတို့ အား သူ၏ ရသမျှလခထဲမှ တစ်ဝက် တစ်ဝက် ထောက်ပံ့နေရ၏။ စစ်ပညာ နှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းတွေကို စာရေးသူတို့ အတွက် မြန်မာဘာသာပြန်ပေးရသေး၏။ ကမ္ဘာ့ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် “လောရင့်” နှင့် သူ့ရဲဘော်များ ၏ အကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့သူလျှို့အဖွဲ့ အမျိုးမျိုးတို့ ၏ လုပ်ရည်ကို င်ရည်များ အကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့အသင်းအဖွဲ့ အမျိုးမျိုးများ အကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့အသေခံတပ်သား သူရဲကောင်းတို့ ၏ လေ့ကျင့်ခန်းများ အကြောင်း...

ထိုအကြောင်းတို့ ကို ဖတ်ရ၏။ ပြောရ၏။ သင်တန်းသဖွယ် ပို့ချပေးရ၏။ မြန်မာဘာသာ ပြန်ပေးရ၏။ ထို့ပြင် စာရေးသူတို့ အတွက် လက်နက် ကျည်ဆန် စသည် တို့ ကို တပ်မတော်အတွင်းမှ ထုတ်ပေးရ၏။ စာရေးသူတို့ ဖွဲ့စည်းထားကြသည့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ဖြစ်သော ပြည်သူ့အရေး တော်ပုံ ပါတီအတွက် စာရွက်စာတမ်းများကို လစဉ်လစဉ် သောင်းနှင့်ချီ၍ ကျောက်ပုံဖြင့် ရိုက်ပေး ရ၏။ စာရေးသူတို့ အား စစ်တပ်တွင်းသို့ နာမည်စာရင်းမရှိဘဲ သွင်း၍ စစ်သင်တန်းအမျိုးမျိုးတို့ ကို သင်ကြားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေး၏။ စာရေးသူတို့ ၏ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းနိုင် အောင် လေ့ကျင့်နိုင်အောင် စီမံကိန်းတွေ ချပေးရ၏။ အစီအစဉ် ညွှန်ကြားချက်တွေကို ပြုလုပ်ပေး ရ၏။ ထိုသည်တို့ ကို ပို၍ ကောင်းမွန်အောင် ဗိုလ်အောင်ကြီး (ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီး)၊ ဗိုလ် အောင်ရွှေ (ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်း)၊ ဗိုလ်စိန်မှန် (ကွယ်လွန်သူ ဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်မှူး)၊ ဗိုလ်ချစ်ခိုင် (ဗိုလ်မှူးဟောင်း)၊ ဗိုလ်ကြည်ဝင်း (ဗိုလ်မှူးဟောင်း)၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး (ယခု ဖဆပလ ဝန်ကြီး

ဟောင်း ဗိုလ်မှူး) တို့ နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပေးရ၏။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့ ဆီက ထုတ်ဝေသော စာရွက်စာတမ်းတွေကို တပ်အသီးသီးမှ တစ်ဆင့် မြို့နယ် ရပ်ရွာအသီးသီးသို့ ဖြန့်ချိပေးရ၏။ ဖွဲ့စည်းပေးရ၏။ နောက်ဆုံး ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပူးပေါင်းစဉ်ကလည်း သခင်စိုးကြီးနှင့် သွားတွေ့ရသည့် အဖွဲ့တွင် အတွင်းရေးမှူးကဲ့သို့သော နေရာမှ နေ၍ တော်လှန်ရေးတပ်ဦး ကြေညာစာတမ်းကို အများ သဘောကို ယူလျက် ရေးဆွဲခဲ့ရ၏။

ကိုမောင်မောင်သည် ဤသို့ များ ပြားကြီးလေးသော တာဝန်တို့ ကို မိမိအလိုအလျောက် ဆောင်ရွက်နေသော်လည်း အလားတူ ကြီးလေးသော တပ်တွင်းတာဝန်ကိုလည်း တစ်ခုတလေမျှ မလစ်ဟင်းစေဘဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် များစွာ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စတို့ အတွက် ကိုမောင်မောင်ကို မျက်နှာလွှဲပေးအပ်ခဲ့၏။ အခြားများ ပြားလှသော ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စတို့ ၌ လည်း ကိုမောင်မောင်၏ အကြံဉာဏ်ကို အရေးတယူ တောင်းခံလေ့ရှိခဲ့သည် ။

ဗမာတစ်မျိုးသားလုံး ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ ကို အုံကြွတိုက်ခိုက်ကြသည့် အခြေ၌ လည်း ကိုမောင် မောင်သည် တိုင်းတစ်တိုင်း သီးသန့် တာဝန် ယူလာနိုင်လာသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာရသည် ။

စစ်ပြီး လွတ်လပ်ရေးခေတ်၌ လည်း ဗမာ့တပ်မတော်ပုံစံကို မည်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ဖန်တီးလျှင် ကောင်းမည်ဟု စီမံကိန်းအသစ် အသစ် ရေးဆွဲခဲ့သူမှာ ကိုမောင်မောင်ပင် ဖြစ်၏။ ပြည်တွင်း ဆူပူသူ တို့ ကို အကွက်ချလျက် တစ်စပြီးတစ်စ တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းလာနိုင်မည့် ရေရှည်စီမံကိန်းကို ရေးဆွဲခဲ့ သူမှာ လည်း ကိုမောင်မောင်ပင် ဖြစ်သည် ။

ယခု ဤမည်သော ကိုမောင်မောင်သည် တိုက်ပွဲတစ်နေရာသို့ အမှ

တ်မထင် ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြည့်မိရာမှ ဗိုလ်ကြီးအချို့တို့ နှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် ကရင်အမျိုးသားတို့ ၏ ဖမ်းဆီး ထားခြင်းကို ခံနေရ၏။

ကရင်လက်နက်ကိုင် အမျိုးသားတို့ ၏ လက်တွင်း၌ နှစ်နှင့်ချီလျက် အချုပ်အနှောင်ခံ နေရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ယခု ထိုသူနှင့်အတူ အခြား ဗိုလ်ကြီးခြောက်ဦးတို့ ကိုပါ ကရင်အမျိုးသား တို့ က သေဒဏ်အပြစ်ပေး တော့မည်ဟု ရက်ကန့်သတ်၍ ကြေညာနေကြပါပြီကော။

*